

Arrest

nr. 311 388 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. DAGYARAN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, W.M., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Kirikin Khalai, district Ahmad Abad (Mirzaka), provincie Paktia. U bent nooit naar school of een madrassa geweest, maar volgde wel een aantal lessen aan de moskee. U werkte op de appel boomgaard en ging naar de bergen om hout te halen. Uw broer heeft zes à zeven jaar voor het leger gediend en werd drie à drieënhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud tijdens zijn verlof gedood door de taliban.

U was onderweg naar een winkel toen u de taliban zag zitten op de weg. Een van hen vervloekte u en zei dat u moest weggaan. U herkende aan zijn stem dat dit een persoon genaamd L. was. U wandelde door en zag

verderop een politiewagen staan. U zei hen dat de taliban verderop op hen aan het wachten waren en vertrok. Tien minuten later hoorde u gewerschoten en rende u naar huis. Het gevecht duurde ongeveer 30 minuten en u hoorde nadien dat er twee talibs en één soldaat gestorven waren. Een van de talibs die om het leven kwam, was de zoon van L. genaamd B.. De dorpsgenoten praatten over dit gevecht en vroegen zich af wie dit gedaan had. U vertelde uw moeder erover en zij zei u dat u gedood zou worden. Jullie belden naar uw maternale oom om hem te informeren en hij zei dat u moest wachten. Later vuurde de taliban op jullie huis tijdens de nacht. Ze sloegen uw moeder, zus en vader. U verstopte u in de schuur van uw buurman en na een halfuur stopte het lawaai. U belde uw maternale oom en die zei dat hij u die ochtend zou weghalen zodat u Afghanistan kon verlaten.

Na uw vertrek, zo'n zes maand voor uw persoonlijk onderhoud, heeft L. uw vader met zich meegenomen om met hem te praten. Hij zei tegen uw vader dat hij u naar hem moest brengen en dat hij moest zeggen waar u was, wie u meenam en waar u naartoe was gegaan. Uw vader zei dat hij het niet wist en dat u bent vertrokken met uw vrienden. L. zei daarop dat hij uw vader niet met rust zou laten en dat hij zijn zoon moest brengen zodat ze u konden doden. Hij bezocht uw huis verschillende keren om vragen te stellen over u en om uw gezinsleden te slaan. Uw moeder heeft omwille van deze problemen gevraagd om hen niet meer te bellen.

U verliet Afghanistan iets minder dan twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud, bij het begin van de lente en was ongeveer acht maanden onderweg (i.e., mei/juni 2021). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Bosnië-Herzegovina, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u aankwam op 7/12/2021. Daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u kopieën neer van volgende documenten: uw taskara, de taskara van uw vader, werkdocumenten van uw broer (2), een foto van het lijk van uw broer, een bevestigingsdocument in verband met de dood van uw broer, een bevestigingsdocument in verband met het incident met betrekking tot u, een foto van u samen met uw broer en oom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste slaagt u er niet in uw persoonlijke problemen met de taliban aannemelijk te maken. Vooreerst legt u weinig doorleefde en aannemelijke verklaringen af omtrent het gebeuren waar u getuige van was. U blijft met uw verklaringen erg op de oppervlakte en geeft amper details. Zo geeft u aan dat u een groepje talibs zag zitten langs de weg en dat L. tegen u zei 'ga weg, jij hond' (CGVS, p. 9). U kan echter niet aangeven waarom L. op een dergelijke manier tegen u sprak (CGVS, p. 13), op de vraag wat ze daar aan het doen waren, antwoordt u: 'Ze zaten daar' (CGVS, p. 13) en op de vraag hoe u dan wist dat het een hinderlaag voor de politie was, antwoordt u naast de kwestie en geeft u enkel aan dat er 'eerder gevechten waren geweest' (CGVS, p. 14). Er werden u nog bijvragen gesteld, maar verder dan het aantal talibs – dat u dan nog niet eens zeker weet – en het gegeven dat ze gewapend waren en hun gezichten verborgen, komt u niet (CGVS, p. 14). Het is hier bovendien vreemd dat u aangeeft dat deze hinderlaag midden op de dag plaatsvond, wat getuigt van maar weinig bedachtzaamheid van de taliban (CGVS, p. 14). Iedereen kon namelijk langs deze weg passeren en daar 5 à 6 gewapende en gemaskerde personen zien zitten én ze lieten u ook gewoon passeren. De kans dat ze hier dus betrapt en verklikt zouden worden, was vrij groot. U maakt met uw verklaringen dus geenszins aannemelijk dat u getuige was van een geplande hinderlaag voor de politie.

Ook over het informeren van de politie legt u weinig doorleefde verklaringen af. U geeft aan dat u vijf minuten na het zien van de taliban al een politiewagen passeerde, dat u tegen hen zei dat de taliban op hen aan het

wachten waren en dat u dan vertrok (CGVS, p. 9, 14-15). U kan hierbij echter niet aangeven hoe deze soldaten heetten, u geeft aan dat ze u geen vragen hebben gesteld en u geeft aan dat ze zelfs niet om uw naam gevraagd hebben (CGVS, p. 15). Nochtans zouden zij zich er minstens van moeten verzekeren dat u door uw verklaringen hen niet in een hinderlaag aan het leiden was, eerder dan hen te waarschuwen. Het is uiterst bevreemdend dat u de politie zou informeren over het feit dat 'de taliban op hen aan het wachten waren', maar dat de politie dan geen verdere informatie aan u zou vragen zoals het aantal talibs, of ze gewapend waren, waar ze zich precies bevonden etc. Opnieuw zijn uw verklaringen dermate weinig gedetailleerd en vaag dat hier onmogelijk geloof aan kan gehecht worden.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen omtrent de aanval op uw huis en uw ontsnapping vreemd te noemen. U geeft aan dat de taliban diezelfde nacht al een aanval op uw huis lanceerden, hetgeen zeer snel is wetende dat het gevecht met de politie pas rond 14u30 begonnen was (CGVS, p. 9, 14). Volgens uw verklaringen begonnen de taliban die nacht op uw huis te vuren en wist u dan, via het dak van het huis, naar de schuur van de buurman te vluchten (CGVS, p. 9, 16). Dat ze u hierbij niet geraakt, noch gezien hebben, is alvast vreemd te noemen. Daarnaast is het opvallend dat u aangeeft dat ze u ook niet in nabijgelegen huizen zijn komen zoeken én dat u niet eens kan aangeven hoeveel talibs er naar uw huis kwamen (CGVS, p. 16). U geeft ten slotte ook aan dat deze talibs uw vader, moeder en zus geslagen hebben, hetgeen slechts een blote bewering is die u geenszins staft met geloofwaardige verklaringen, argumenten of documenten. Hierbij wenst het CGVS op te merken dat u een bevestigingsdocument indient in verband met dit conflict. Dit document werd aangevraagd door uw vader, maar bevat geen enkele vermelding van een mishandeling van hemzelf, zijn vrouw of zijn dochter. Er staat enkel in vermeld: 'A while later the Taliban came and fired at my house, and asked about my son W. I immediately transferred him to the house of Ghondi' (zie map 'Documenten'). Dat uw vader hier niet zou vermelden dat hijzelf, zijn vrouw en zijn dochter ook mishandeld werden tijdens dit incident, doet verdere twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien legt u ook over de gevolgen van het conflict weinig doorleefde verklaringen af. Zo kan u niet eens aangeven wie er precies gestorven was in dit conflict. U noemt enkel B., de zoon van L., maar u kan noch de andere gestorven talib, noch de gestorven soldaat, benoemen (CGVS, p. 15). Nochtans geeft u aan dat u te horen kreeg dat B. gestorven was omdat de dorpelingen hierover aan het praten waren. Het is dus enerzijds vreemd dat u dan niets over de andere slachtoffers gehoord zou hebben, maar anderzijds zou er ook van u kunnen verwacht worden dat u hier actief naar zou informeren. Zo zou de familie van de andere gestorven talib, misschien ook problemen voor u kunnen creëren. Dat u dit noch in het dorp, noch achteraf aan uw familie gevraagd heeft, is hier dus uiterst bevreemdend (CGVS, p. 15-16). Van een verzoeker kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Het feit dat u zich niet informeerde naar de slachtoffers van dit conflict, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas. Dit wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Er dient hier ook opgemerkt te worden dat het bevestigingsdocument iets anders weergeeft. Zo staat in dat document het volgende: 'Two Taliban were killed and one injured', hetgeen erop lijkt te wijzen dat er een talib gewond geraakte, zonder dat verwezen wordt naar de zogezegd gestorven soldaat (zie map 'Documenten').

In dit kader wenst het CGVS op te merken dat dit bevestigingsdocument slechts een ongedateerde kopie is. Hierbij wenst het CGVS te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie map 'Landeninformatie'). Er kan hier dus weinig bewijswaarde aan toegekend worden.

Ten tweede haalt u ook het militaire profiel van uw broer aan. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de Afghaanse troepen behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer zes à zeven jaar voor het leger gediend heeft en dat hij drie à drieënhal jaar geleden tijdens zijn verlof gedood werd door de taliban (CGVS, p. 5, 7). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover (cfr. infra).

Vooreerst legt u ter staving van het profiel van uw broer enkel kopieën neer van een bankkaart, een certificaat en een badge. U legt geen enkel origineel document neer en ook voor deze stukken kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën, waarop supra al gewezen. Hierbij wenst het CGVS ook specifiek te wijzen op het feit dat de achternaam van

uw broer op zijn zogenaamde werkbadge niet vermeld staat én dat u geen enkele foto indient van uw broer in werkverband.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u er ook niet in slaagt om uw familieband aannemelijk te maken met de persoon van wie u documenten indient. Zo legt u slechts één foto neer waarvan u beweert samen met uw broer op te zien bent, maar u bent hier enerzijds niet duidelijk op te herkennen en anderzijds is een foto waarop jullie samen afgebeeld staan sowieso al een zwakker stuk omdat het op zich geen familieband kan bewijzen. Het is echter veelzeggend dat u slechts één foto met uw beweerde broer kan voorleggen. Vreemd genoeg kan u ook niet aangeven hoe oud uw broer was toen hij om het leven kwam én op de vraag hoeveel jaar er tussen u en uw broer zit, kan u niet antwoorden (CGVS, p. 5). Dat u de precieze leeftijd van uw broer niet kent, is in de Afghaanse context nog te begrijpen, maar dat u zelf niet kan aangeven hoeveel jaar er ongeveer tussen u en uw broer zat, is moeilijk te geloven en doet hier verdere twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw verklaringen omtrent de job van uw broer zijn bovendien ook niet van die aard dat u het CGVS ervan kan overtuigen een familieband te hebben met iemand die voor het leger gediend heeft. Zo geeft u aan dat uw broer 6 à 7 jaar voor het leger gediend heeft en gestationeerd was in Kunar, maar u weet niet welk district (CGVS, p. 7). Op de vraag wat zijn job exact was, antwoordt u enkel 'Hij was een gewone soldaat' (CGVS, p. 7). Op de vraag om een anekdote te delen die uw broer u verteld had, geeft u het vage antwoord: 'Hij zei dat op een dag 'we waren in Hilmand en onze hamwi <tolk: militaire wagen> passeerde een mijn die geplaatst was, het hit een andere hamwi en drie legermensen stierven in die mijnexplosie. Hij vertelde zulke verhalen.' (CGVS, p. 13). Het is ook opvallend dat u aangeeft dat veel mensen in het dorp wisten dat uw broer voor het leger werkte. Op de vraag hoe ze dat te weten kwamen, antwoordt u dat ze dit wisten omwille van zijn korte haarstijl en omdat hij de politie in uw district bezocht (CGVS, p. 10). U geeft hiermee dus aan dat uw broer klaarblijkelijk niet al te veel moeite deed om zijn werkzaamheden voor de overheid te verbergen, hetgeen des te vreemd is aangezien er volgens uw verklaringen een grote taliban aanwezigheid in uw gebied was (CGVS, p. 7-8). Er zou hier dus eerder kunnen verwacht worden dat uw broer zich, tijdens zijn verlof in het dorp, net bewust niet in politie aanwezigheid zou begeven. Uw verklaringen hieromtrent zijn dermate vaag en vreemd dat deze de ongeloofwaardigheid van uw overige verklaringen niet kunnen omkeren.

Ten slotte worden ook uw verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw broer weinig aannemelijk bevonden. U geeft aan dat uw broer zeven dagen thuis was met verlof toen de taliban hem neerschoten aan een rivier (CGVS, p. 3). Uw familie zou geen overheidshulp gekregen hebben na zijn overlijden (CGVS, p. 12) en u legt ter staving van zijn dood slechts één foto neer van zijn lijk (zie map 'Documenten'). Deze foto toont op zichzelf echter weinig aan – de afgebeelde persoon kan eender wie zijn, en kan gewond of gestorven zijn op gelijk welke wijze. Anderzijds legt u geen overlijdensakte of andere officiële documenten hieromtrent voor. Daarnaast legt u ook een bevestigingsdocument neer dat zijn profiel en job zou moeten ondersteunen (zie map 'Documenten'), maar ook voor dit stuk kan gewezen worden op de gekende fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, met name als het gaat om kopieën (cfr. supra). Bovendien geeft dit document als datum 10/11/1397 (30/01/2019), maar volgens uw verklaringen stierf uw broer pas een stuk later. U gaf namelijk aan dat uw broer drie à drieënhalve jaar voor uw persoonlijk onderhoud gedood werd, wat overeenkomt met de periode oktober 2019 – april 2020 (CGVS, p. 5) en ook bij DVZ gaf u een latere datum aan. Daar zei u namelijk dat uw broer twee jaar voor uw interview bij DVZ gestorven was, hetgeen overeenkomt met begin 2020. Aangezien de dood van uw broer een impactvolle en belangrijke gebeurtenis in uw leven moet geweest zijn, is het erg opvallend dat u over de datum van zijn dood dermate verschillende verklaringen aflegt, hetgeen verdere vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u, door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over het profiel en de vervolging van uw broer, de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevond, niet aantoonde.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de Afghaanse troepen behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het Afghaanse leger, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft gehad met daden van vervolging én waarvan u het profiel niet sterk heeft kunnen maken, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Hierbij wenst het CGVS specifiek te wijzen op het feit dat u verklaart dat uw vader, moeder en jongere zus nog steeds in hetzelfde huis in Afghanistan wonen en klaarblijkelijk geen problemen kennen omwille van het profiel van uw broer (CGVS, p. 5). U geeft namelijk enkel aan dat ze lastiggevallen worden omwille van uw problemen in Afghanistan (CGVS, p. 5, 9, 17). U haalt verder geen geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u

of uw familie in de periode die volgde en toont hierbij niet aan dat u in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Daarnaast haalt u geen persoonlijke vrees aan omwille van het beweerde profiel van uw broer. Op de vraag wat u vreest dat er u zal overkomen indien u zou teruggaan naar Afghanistan, spreekt u enkel over de problemen die u zou kennen omwille van het informeren van de politie over de plannen van de taliban (CGVS, p. 9, 17) en ook tijdens uw interview bij DVZ sprak u enkel over uw persoonlijke problemen (vragenlijst CGVS, punt 4, 5). U haalt hier dus geen actuele vrees aan vanwege het overheidsprofiel van uw broer.

Ten slotte haalde uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud ook aan dat u lange tijd op het Europese continent verbleven heeft en dat dit ook voor problemen zou kunnen zorgen bij terugkeer. Hij stelt dat Europa gezien wordt als het land van de ongelovigen en de vijanden van Afghanistan en dat u, bij terugkeer naar Afghanistan, geen kans heeft om hen te ontvluchten (CGVS, p. 18). Er dient hier vooreerst opgemerkt te worden dat u dit onderwerp niet zelf aanhaalde, ondanks het feit dat er u expliciet gevraagd werd of u, buiten de al aangehaalde vrees, nog iets anders vreest bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 17). Als antwoord hierop zei u enkel: 'Ik heb geen gevoel dat ik terug zou kunnen gaan naar mijn eigen land en daar zelf maar 1 nacht zou kunnen spenderen. Er is een probleem en ze zullen me zeker doden. 100 op 100.' (CGVS, p. 17). Het spreekt voor zich dat, wat de persoonlijke omstandigheden betreft, een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. De op hem rustende medewerkingsplicht vereist van hem dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u hieromtrent een vrees heeft.

Bovendien verwijst uw advocaat enkel naar uw verblijf buiten Afghanistan. Hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte worden afgeleid. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Hierover wordt infra meer in detail geargumenteed bij de bespreking van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Ter volledigheid merkt het CGVS op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, met name Griekenland, Italië en Frankrijk (DVZ, punt 22, 32; CGVS, p. 6; zie administratief dossier). Het feit dat u naliët om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen of af te werken, doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en die van uw vader vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband. De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsvername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 15 februari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.”

2.2. Ter terechtzitting heeft de verzoeker een aanvullende nota neergelegd waarmee hij de volgende documenten ter kennis brengt:

- “1-Deelcertificaat Vlaamse Gemeenschap NT2 Alfa
- 2- Fotodossier overleden oom/kinderen oom”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat *“wat belangrijk is in verband met asiel is het feit dat een asielzoeker niet buiten redelijke twijfel hoeft te bewijzen dat hij of zij vervolging heeft ondergaan of vreest, [maar] in plaats daarvan [moet] aantonen dat [zijn of haar] angst voor vervolging goed gefundeerd is, [wat] een aanzienlijk lagere drempel [is]”*, wijst de Raad op het volgende:

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsvername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit

bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verzoeker verklaarde dat hij werd vervolgd door de taliban omdat hij hun positie had doorgegeven aan de politie waarna een gevecht losbarstte waarbij twee talibs en één soldaat gestorven waren.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld, wat betreft verzoekers persoonlijke problemen met de taliban, dat het relaas niet geloofwaardig is omdat (i) hij weinig doorleefde en aannemelijke verklaringen aflegde omtrent het gebeuren, erg op de oppervlakte blijft en amper details geeft, zelfs niet wanneer hem bijvragen worden gesteld en naast de kwestie antwoordt; (ii) het weinig aannemelijk is dat de taliban midden op de dag een hinderlaag zouden opzetten langs een weg waar iedereen kon passeren zodat de kans dat ze betrappt en verklikt zouden worden groot was én dat ze verzoeker gewoon lieten passeren, (iii) het uiterst bevreemdend is dat verzoeker de politie zou informeren over het feit dat 'de taliban op hen aan het wachten waren', maar dat de politie dan geen verdere informatie aan hem zou vragen zoals het aantal talibs, of ze gewapend waren, waar ze zich precies bevonden etc. en dat zijn verklaringen ook op dit vlak dermate weinig gedetailleerd en vaag zijn dat hier onmogelijk geloof aan kan gehecht worden, (iv) het weinig aannemelijk is dat, toen de taliban 's nachts op verzoekers huis begon te vuren, verzoeker niet werd geraakt en niet werd gezien toen hij via het dak naar de schuur van de buurman vluchtte, dat ze hem niet in de nabijgelegen huizen zijn komen zoeken en dat hij niet kon aangeven met hoeveel ze die nacht waren, (v) de bewering dat de talibs verzoekers vader, moeder en zus zouden hebben geslagen niet op geloofwaardige wijze wordt gestaafd en dat het bevestigingsdocument dat werd aangevraagd door zijn vader vermeldt dat de taliban naar het huis kwamen en het vuur openden, zonder meer, terwijl het niet geloofwaardig is dat verzoekers vader niet zou vermelden dat hijzelf, zijn vrouw en zijn dochter ook mishandeld werden tijdens dit incident, (vi) verzoeker niet kon aangeven wie er precies gestorven was bij het incident en hier ook niet naar had geïnformeerd, hetgeen blijk geeft van een desinteresse die wijst op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en (vii) het bevestigingsdocument stipuleert: 'Two Taliban were killed and one injured', hetgeen niet strookt met verzoekers verklaringen dat twee talibs omkwamen en een soldaat. De verwerende partij stelt verder nog vast dat het bevestigingsdocument een ongedateerde kopie is waaraan weinig bewijswaarde aan toegekend kan worden.

Al deze motieven komen pertinent voor in het kader van de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas, vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoeker toekomt om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Met betrekking tot het motief dat de handelswijze van de taliban, die midden op de dag een hinderlaag zouden opzetten langs een weg waar iedereen kon passeren zodat de kans dat ze betrappt en verklikt zouden worden groot was én die verzoeker ook gewoon lieten passeren, niet aannemelijk is, stelt verzoeker dat er al eerder zulke gevechten waren geweest en dat dit kan wijzen op de brutaliteit, het zelfvertrouwen en de macht van de taliban, en niet zozeer op hun ondoordachtheid. Zijn betoog ontdoet dit motief niet van haar redelijkheid, nu een hinderlaag uiteraard slechts kans van slagen heeft wanneer ze niet voorafgaandelijk wordt ontdekt.

De Raad herhaalt verder nog dat consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid indicatoren vormen op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Verzoeker wijst herhaaldelijk op zijn psychologische toestand en het feit dat hij met ernstige depressie en trauma's kampt die hem zouden verhinderen om verklaringen af te leggen die ontdaan zijn van de vaagheden en onwetendheden die hij thans etaleert, maar overtuigt niet. Verzoeker of zijn advocaat hebben doorheen de procedure geen melding gemaakt van zijn onvermogen om deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) depressie, trauma of stress. Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn depressie, trauma en gestresseerde toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij verhinderd is om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure met het oog op het bekomen van internationale bescherming en in het bijzonder aan de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verwerende partij. Gelet op de vaststelling dat de vaagheid van verzoekers verklaringen geen details betreffen maar zich, in tegendeel, uitstreken tot de kernelementen van zijn vluchtrelaas, moet in alle redelijkheid worden vastgesteld dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoekers betoog dat hij angst had voor de taliban en zich in extreem stressvolle situaties heeft bevonden waarbij hij bang was om vermoord te worden, zijn focus lag op overleven en hij niet op de details heeft gelet, is om die reden niet dienstig.

Eén en ander klemde des te meer nu het bevestigingsdocument dat verzoeker heeft voorgelegd niet alleen een ongedateerde kopie is waaraan weinig bewijswaarde kan worden toegekend omdat ze kan worden gemanipuleerd via eenvoudig knip- en plakwerk en uit het administratief dossier blijkt dat allerhande documenten op een frauduleuze manier kunnen worden verkregen of nagemaakt, maar ook, en bovenal, niet strookt met verzoekers verklaringen. Zo wordt wél melding gemaakt van het feit dat de taliban naar verzoekers huis kwamen en het vuur openden, maar niet van het feit dat verzoekers vader, moeder en zus zouden zijn mishandeld door de taliban. Dat het document al op voorhand als onbetrouwbaar wordt bestempeld omdat er potentieel is voor vervalsing, zoals verzoeker laat gelden, steunt dan ook op een onvolledige lezing van het betreffende motief. Verzoeker betoogt nog dat niet wordt verwezen naar de mishandeling uit angst voor represailles en om verdere problemen te voorkomen. Dit kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Immers valt niet in te zien in welke mate de vermelding van de beschieting van het huis het gezin geen problemen zou opleveren, maar een verwijzing naar de mishandeling van verzoekers gezinsleden dan weer wel. Tot slot stelt de Raad vast dat in het motief dat verzoeker viseert -en in geen enkel ander motief overigens- kan worden gelezen dat de actualiteit van de documenten wordt betwist.

Verzoeker legt met zijn aanvullende nota nog een aantal foto's neer van mannen die op gewelddadige wijze om het leven zijn gekomen. Hij stelt dat het gaat om zijn maternale oom en diens zonen. De Raad kan echter alleen maar samen met de verwerende partij vaststellen dat niet kan blijken wie de mensen op de foto's zijn en of hun overlijden op enigerlei wijze een verband zou hebben met verzoekers vermeende problemen. Aangezien het asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden toont verzoeker niet aan dat zijn maternale oom en diens zoons als gevolg van zijn problemen met de taliban zouden zijn omgekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen verklaren of weerleggen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verwijzen naar door hem opgelopen trauma's ter verschoning van zijn incoherente en gebrekkige verklaringen, het hernemen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het geven van post factum verklaringen, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de verwerende partij. De Raad is derhalve van oordeel dat de motieven onverminderd overeind blijven.

Met betrekking tot het militaire profiel van verzoekers broer blijkt uit het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier (in het bijzonder EUAA "Afghanistan targeting of individuals" van augustus 2022, EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan" van augustus 2022 en EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023, p. 54-59: *"Family members may also have a well-founded fear of persecution, for example in the context of the Taliban searching for the individual they are related to."*) dat familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben, maar dat heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van deze familieleden. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoeker door de verwerende partij werd uitgenodigd om alle redenen uiteen te zetten waarom hij internationale bescherming heeft gevraagd. Hij maakte op geen enkel moment melding van een vrees voor de taliban die zou voortspuiten uit de voormalige militaire activiteiten van zijn broer. Nadat verzoeker zijn relaas uit de doeken had gedaan, werd hem gevraagd of hij alles had verteld en of er nog andere redenen waren waarom hij uit Afghanistan vertrokken was (NPO, p 9) waarop hij stelde dat er niets anders was. Op de vraag of hij ooit problemen had omwille van de job van zijn broer antwoordde hij uitdrukkelijk nee (NPO, p 10).

Verzoeker stelt dat het klopt dat hij geen expliciete vrees heeft uitgesproken over de gevolgen van het profiel van zijn broer, maar stelt dat het belangrijk is te begrijpen dat angst niet altijd geuit wordt en dat trauma's kunnen bijdragen aan iemands vermogen om zijn angsten direct te verwoorden. De Raad is van oordeel dat hij daarmee niet aantoonde dat hij een actuele gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de voormalige activiteiten van zijn broer. Aan verzoeker werd herhaaldelijk gevraagd of er nog andere redenen waren die hem ertoe hadden gebracht Afghanistan te verlaten dan zijn persoonlijke problemen met de taliban, waarop hij meermaals aangaf dat dat niet het geval was. Er valt niet in te zien om welke reden hij een reële vrees niet zou hebben aangebracht, net zoals hij dat heeft gedaan in het kader van zijn persoonlijk asielrelaas. Waar hij opnieuw betoogt dat trauma eraan in de weg zou hebben gestaan, kan worden verwezen naar hetgeen hiervoor al werd uiteengezet. Verder blijkt ook dat verzoeker verklaarde dat zijn vader, moeder en jongere zus nog steeds in het hetzelfde huis wonen in Afghanistan en geen problemen kennen omwille van het profiel van zijn broer, maar enkel omwille van zijn eigen problemen met de taliban (NPO, p 5, 9, 17). Een actuele vrees op deze gronden is derhalve niet aangetoond.

In het verzoekschrift wordt verder ook gewezen op het risico dat verzoeker loopt op grond van (gepercipieerde) verwestering.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld als volgt:

“Ten slotte haalde uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud ook aan dat u lange tijd op het Europese continent verbleven heeft en dat dit ook voor problemen zou kunnen zorgen bij terugkeer. Hij stelt dat Europa gezien wordt als het land van de ongelovigen en de vijanden van Afghanistan en dat u, bij terugkeer naar Afghanistan, geen kans heeft om hen te ontvluchten (CGVS, p. 18). Er dient hier vooreerst opgemerkt te worden dat u dit onderwerp niet zelf aanhaalde, ondanks het feit dat er u expliciet gevraagd werd of u, buiten de al aangehaalde vrees, nog iets anders vreest bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 17). Als antwoord hierop zei u enkel: ‘Ik heb geen gevoel dat ik terug zou kunnen gaan naar mijn eigen land en daar zelf maar 1 nacht zou kunnen spenderen. Er is een probleem en ze zullen me zeker doden. 100 op 100.’ (CGVS, p. 17). Het spreekt voor zich dat, wat de persoonlijke omstandigheden betreft, een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. De op hem rustende medewerkingsplicht vereist van hem dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u hieromtrent een vrees heeft.

Bovendien verwijst uw advocaat enkel naar uw verblijf buiten Afghanistan. Hieruit kan geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofdte worden afgeleid. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Hierover wordt infra meer in detail geargumenteed bij de bespreking van uw nood aan subsidiaire bescherming.”

Verzoeker stelt dat het mogelijk is dat niet de juiste vragen werden gesteld tijdens het interview of dat de vragen niet diepgaand genoeg waren om de volledige omvang van zijn angst bij terugkeer naar Afghanistan te vatten. De uitspraak : *“Er is een probleem en ze zullen me zeker doden. 100 op 100”* toont wel degelijk een duidelijke angst aan, zo betoogt hij nog. Hij voegt daaraan toe:

“Verder klopt het dat de verzoeker de vrees voor terugkeer naar Afghanistan niet expliciet heeft geuit in termen van het doorbrengen van tijd in Europa. Maar zijn advocaat heeft dit punt wel naar voren gebracht. Het recht om vertegenwoordigd te worden door een advocaat impliceert dat de opmerkingen en argumenten van de advocaat evenveel gewicht zouden moeten hebben als de opmerkingen van de asielzoeker zelf.”

De Raad wijst erop dat verzoeker geen belang kan laten gelden bij deze grieven. Immers wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat uit de landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Uit de objectieve landeninformatie die werd aangeleverd door de beide partijen en die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd blijkt inderdaad heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door verder louter te verwijzen naar zijn verblijf in België sedert eind 2021 en te stellen dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en hij ook naar westerse muziek luistert, toont verzoeker, die soennitische moslim is en die weliswaar een "deelcertificaat NT2 Alfa Mondeling 1 Breakthrough" persoonlijk neerlegt waarin wordt geattesteerd dat hij deze module met vrucht heeft beëindigd, maar in het kader van de procedure de hulp inroept van een tolk Pashtou niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in België een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, die is geboren in 1994 en is geboren en steeds heeft verbleven in het dorp waar zijn familie nog steeds verblijft, reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide vooraleer hij naar Europa reisde, en dat niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. Hij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die als rijk zullen worden gezien en te maken zullen krijgen met criminaliteit en/of door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker weliswaar verklaard dat hij nog contact had met zijn maternale oom (NPO, p 6) en dat hij tot zes maanden voor het onderhoud nog contact had met zijn familie maar dat zijn moeder hem had gevraagd om niet meer te bellen omdat de taliban hem nog steeds kwamen zoeken (NPO, p 5), maar gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan dat niet worden aangenomen. Daarenboven is reeds gebleken dat verzoeker in zijn aanvullende nota ter terechtzitting een aantal foto's neerlegde waarmee hij wenste aan te tonen dat zijn maternale oom en diens zoons zouden zijn vermoord, hetgeen zou impliceren dat hij nog contacten heeft in zijn thuisland die hem die foto's hebben bezorgd. Buiten elementen die raken aan zijn ongeloofwaardig relaas brengt verzoeker geen concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa het slachtoffer zou worden van criminaliteit en/of door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot wijst de Raad erop dat het motief met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker verschillende landen is doorgereisd zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken, overtoollig is, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek erop.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare en geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij.

Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking. Het blijkt overigens niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel. Overigens moet erop worden gewezen dat de referentieperiode in dit rapport loopt tot 30 september 2023 en verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch, nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij, actuele informatie heeft bijgebracht die daar anders over doet denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------